KİTAPLARA İNANIYORUM

İÇİNDEKİLER

KİTAPLARA İMAN

TEVRAT İNCİL ve ZEBUR

KUR'ÂN-I KERÎM

Ben Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inandım. Öldükten sonra diriliş haktır. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Hazreti Muhammed'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim.

KİTAPLARA İMAN

YÜZ SAHİFE

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yüz sahifeyi şöyle açıkladı:

– Yüce Allah, dördü büyük, yüzü sahife şeklinde yüz dört kutsal kitap gönderdi. Bunlar; Hazreti Âdem'e on sahife, Hazreti Şit'e elli sahife, Hazreti İdris'e otuz sahife, Hazreti İbrahim'e on sahife şeklindeydi.[1]

SAHİFELERLE İLGİLİ

Yüce Allah, Hazreti İbrahim ve Hazreti Musa'ya indirdiği sahifelerle ilgili Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmaktadır:

"Kendisini kötülüklerden arındıran, Rabbinin adını anıp namaz kılan, kurtuluşa erer. Fakat siz, dünya hayatını ve zevklerini tercih ediyorsunuz. Hâlbuki ahiret mutluluğu daha üstün, daha hayırlı, hem de ebedîdir. Bu, elbette önceki sahifelerde, İbrahim ile Musa'ya verilen sahifelerde de bildirilmiştir." (Â'lâ sûresi, 14-19. âyetler)

"Yoksa o Musa'nın ve o çok vefalı İbrahim'in sahifelerinde bulunan şu kesin gerçekler hakkında bilgi edinmedi mi ki: Hiçbir kimse başkasının günah yükünü çekemez. İnsan, emek ve gayretinin neticesinden başka şey elde edemez. Bu gayretinin semeresi de ileride ortaya çıkacaktır. Emeğinin karşılığı kendisine tam tamına ödenecektir. Elbette son durak, Rabbinin huzuru olacaktır. O'dur güldüren ve ağlatan; O'dur öldüren ve yaşatan." (Necm sûresi, 36-44. âyetler)

ŞAHİT ÜMMET

Peygamber Efendimiz kıyamet günü Hazreti Musa, Hazreti İsa gibi birçok peygamberin getirdiklerine kendi ümmetinin şahitlik edeceği müjdesini verdi ve bu durumu şu örnekle açıkladı:

"Kıyamet gününde Hazreti Nuh Aleyhisselâm ve ümmeti gelir.

Cenâb-ı Hak ona:

– Dinimi tebliğ ettin mi, diye sorar.

Nuh Aleyhisselâm:

– Evet, ey Rabbim, diye cevap verir.

Yüce Allah bu sefer onun ümmetine sorar:

– Nuh Aleyhisselâm size tebliğ etmiş miydi?

Onlar:

– Hayır! Bize peygamber gelmedi, derler.

Rab Tealâ, Hazreti Nuh'a yönelerek:

– Söylediğin şey hususunda sana kim şahitlik edecek, diye sorar.

Nuh Aleyhisselâm:

– Muhammed Aleyhisselâm ve ümmeti, der ve benim ümmetim de:

– Nuh Aleyhisselâm tebligatta bulundu, diye şehadette bulunur."

Daha sonra Allah Resûlü, Cenâb-ı Hakk'ın Kurân-ı Kerîm'de bu duruma şöyle işaret ettiğini söyledi: "Biz böylece sizleri örnek bir ümmet kıldık ki insanlar nezdinde Hakk'ın şahitleri olasınız ve Peygamber de sizin hakkınızda şahit olsun." (Bakara sûresi, 143. âyet)[2]

İKİ KAT ÜCRET

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) geçen ümmetlerin zamanını şöyle açıkladı:

"Sizden önce geçen ümmetlere göre sizin zamanınız, ikindi vakti ile güneşin batması arasındaki müddet gibidir. Yahudilere Tevrat verildi, onlar gün ortasına kadar onunla amel ettiler. Daha fazla devam edemediler. Onlara yüklü miktarda ücretleri verildi. Sonra Hıristiyanlara İncil verildi. Onlar da ikindi namazına kadar çalıştılar. Onlar da aciz kaldılar, yüklü miktarda onlara da ücretleri verildi. Sonra bize Kur'ân verildi. Biz güneşin batmasına kadar çalışacağız. Bize ücretimiz ikişer kat verildi.

İki kitap mensupları bizim için:

– Ey Rabbimiz! Sen bunlara ikişer kat olarak verdin. Hâlbuki bize birer kat vermiştin. Hâlbuki biz, amel yönüyle onlardan ileriyiz, dediler.

O zaman Allahu Tealâ Hazretleri:

– Ben ücretlerinizde bir haksızlık yaptım mı, buyurdu.

Onlar:

– Hayır, dediler.

Cenâb-ı Hak:

– Öyleyse bu benim lütfumdur, onu ben dilediğime veririm, buyurdu."[3]

EHL-İ KİTAP MİLLET

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Muaz'ı Yemen'e öğretmen olarak gönderirken şöyle dedi:

– Sen Ehl-i Kitap bir millete gidiyorsun. Oraya vardığında onları önce Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in de O'nun elçisi olduğuna davet et. Eğer bu hususta sana itaat ederlerse onlara Allah'ın her gün ve gecede beş vakit namazı farz kıldığını söyle. Eğer bu hususta da sana uyarlarsa onlara zekâtın da farz kılındığını haber ver ki bu, zenginlerinden alınıp fakirlerine verilir. Bu hususta sana itaat edecek olurlarsa sakın onların mallarının en güzellerini zekât olarak alma. Mazlumun bedduasından sakın. Çünkü onunla Allah arasında perde yoktur.[4]

DAHA HAYIRLI

Hazreti Fatıma, Peygamber Efendimize gelerek ev işlerinde kendisine yardım eden bir hizmetçi istemişti. Allah Resûlü ona:

– Şu duayı okuman, senin için hizmetçi edinmenden daha hayırlı ciğerparem kızım Fatıma, dedi ve buyurdu: Allah'ım! Sen yedi semanın Rabbi, büyük Arş'ın Rabbisin. Sen bizim Rabbimiz ve her şeyin Rabbisin. Tevrat, İncil ve Kur'ân'ı indiren, tohum ve çekirdekleri açansın. Her şeyin kötülüğünden Sana sığınıyorum. Her şey Senin elindedir. Evvel Sensin, Senden önce bir şey yoktur. En son Sensin, Senden sonra da bir şey kalmayacak. Bana borcumu ödemeyi nasip et, beni fakirlikten kurtar, zengin kıl![5]

TEVRAT İNCİL VE ZEBUR

İMANA GELDİK

Habeş Necaşisi Ashame'ye, Necran papazları şöyle demişlerdi:

– Biz, Hazreti Muhammed Aleyhisselâmın özelliklerini kitaplarımızda gördük, onun için imana geldik.[6]

TEVRAT LEVHALARI

Hazreti Musa, Yüce Allah'ın daveti üzerine otuz gün müddetle özel bir ibadet yapmak üzere Sinâ Dağı'na gitti. Gelirken de kendisine söz verilen Kutsal Kitabı, Tevrat'ı getirecekti. Yerine peygamber kardeşi Hazreti Harun'u vekil bırakarak, Sinâ Dağı'nda tam bir ay geceli gündüzlü bir ibadet hayatı yaşadı. Bir ay dolduğunda bu süreye on gün daha ilave emri geldi. Bu kırk günün sonunda Yüce Allah, Hazreti Musa ile arada bir vasıta olmaksızın konuştu. Hazreti Musa bir ara:

– Ey Allah'ım! Bana kendini göster. Sana bakayım. Seni göreyim, demekten kendini alamadı. Yüce Allah tarafından kendisine:

– Beni asla göremezsin. Fakat şu dağa bak. Eğer o yerinde durabilirse sen de Beni görürsün, denildi.

Hazreti Musa, bütün dikkatini topladı ve işaret

edilen dağa bakmaya başladı. Yüce Allah'ın azametinin gölgesi dağa görünüverince bir anda dağ paramparça oldu. Bu müthiş olayı gören Hazreti Musa, aynı anda düştü ve bayıldı. Bir müddet sonra kendine geldiğinde:

– Ey Rabbim! Seni her türlü kusurdan uzak bilirim. Ben o istediğimden tövbe ettim. Senin affına ve mağfiretine döndüm. Bu dünyada Seni göremeyeceğime inandım, dedi.

Hazreti Musa, tekrar Yüce Allah'ın sözünü duydu:

– Ey Musa! Ben, seni, verdiğim görevlerle ve sözümle bütün insanlardan üstün olmak üzere seçip ayırdım. O hâlde sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol.

Bu emir üzerine Hazreti Musa, Cebrail vasıtasıyla indirilen levhaları teslim aldı. Bu levhalarda, nasihat ve din hükümleri vardı. Yüce Allah şu emri verdi:

– Onları kuvvetle sımsıkı tut. Emirlerine ciddi şekilde uy. Kavmine de onu en güzel şekilde tutmalarını, en güzel şekliyle amel etmelerini emret. Ben size ileride fasıkların yurdunu göstereceğim!

Hazreti Musa Aleyhisselâm, elinde Tevrat levhalarıyla kavmine dönünce gördükleri karşısında büyük şaşkınlık yaşadı. Çünkü kavmi, o yokken kırk gün içinde altınları eritip Samiri adında birinin yaptığı altından buzağıya ilâh diye tapmaya başlamıştı. Hazreti Musa kendisini karşılayanlara:

– Benim arkamdan beni çok kötü temsil ettiniz. Allah'ın gazap emrini mi aceleyle istediniz, diye bağırdı.

Elindeki Tevrat levhalarını yere bıraktı. Bir eliyle kardeşi Hazreti Harun'un başını, bir eliyle sakalını tuttu. Çekiyor ve:

– Ey Harun! Bunların taptıklarını gördüğün zaman benim ardımca gelmene engel olan ne idi? Sen benim emrine isyan mı ettin, diyordu.

Ve buzağıyı ateşle yok ettiler. Samiri de sürüldü.[7]

ON EMİR

Bir gün İsrail oğulları kıyametin koptuğunu zannettiler. Çünkü Sinâ Dağı yerinden sökülmüş, havaya kaldırılmış, tepelerine kadar getirilmişti. Hepsi birden secdeye kapandılar. "Aman ey Musa!" diyorlardı. Hazreti Musa onlara, Tevrat'ı kabul etmedikleri takdirde Sinâ Dağı'nın tepelerine indirileceğini bildirdi. Tevrat'ı kabul ettiklerini söyleyince Hazreti Musa, şu on emir için onlardan söz aldı:

"Allah'tan başkasına ibadet etmeyeceksiniz. Anaya babaya itaat edeceksiniz. Akrabaya iyilik edeceksiniz. Yetimlere iyilikle muamele edeceksiniz. Fakir ve yoksullara yardımda bulunacaksınız. İnsanlara güzel söz söyleyeceksiniz. Namazı dosdoğru kılacaksınız. Zekâtı vereceksiniz. Birbirinizin kanlarını dökmeyeceksiniz. Birbirinizi vatanınızdan kovmayacaksınız."

İsrail oğulları, bu emirleri yerine getireceklerine dair söz verince dağ yerine oturtuldu.

Kur'ân-ı Kerîm bu konuyu şöyle açıklıyor:

"Hani Tevrat ile amel edeceğinize dair sizden söz almış ve Sinâ Dağı'nı tepenize kaldırmıştık. Size verdiğimiz kitabı tam bir ciddiyetle alın. Onda olanı hatırınızda tutun. Ta ki muttaki (Allah'a karşı itaatkâr) insanlar olasınız." (Bakara sûresi, 63. âyet)[8]

DAĞLAR VE KUŞLAR

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

– Yüce Allah, Davud Aleyhisselâma saltanat ve peygamberlik verdi. Son derece güzel bir sesi vardı. Sabah akşam Yüce Allah'ı yüksek sesle tesbih ederdi. Dağlar ve kuşlar da onunla birlikte Allah'ı zikrederlerdi.[9]

O BANA KİTAP VERDİ

Hazreti Meryem'in Hazreti İsa'yı doğurduktan sonra akrabalarının yanına gelişi Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle anlatılır:

"Onu kucağına alıp akrabalarına getirdi. 'Kız Meryem!' dediler. Sen ne tuhaf bir şey yapmışsın öyle! Ey Harun'un kardeşi! Baban kötü bir insan değildi. Annen de iffetsiz bir kadın değildi!

Meryem, bana değil, çocuğa sorun dercesine çocuğu gösterdi. 'Nasıl olur da, dediler, beşikteki bebekle konuşuruz?' Derken bebek, 'Ben Allah'ın kuluyum.' dedi. 'O bana kitap verdi, beni peygamber olarak görevlendirdi. Nerede olursam olayım beni kutlu, mübarek kıldı. Yaşadığım müddetçe bana namazı ve zekâtı farz kıldı. Anneme saygılı, hayırlı evlât kılıp, asla zorba, bedbaht ve hayırsız biri yapmadı. Doğduğum gün de öleceğim gün de kabirden kalkıp dirileceğim gün de selâm üzerime olsun!'

İşte hakkında şüphe ve tartışmalara girdikleri Meryem oğlu İsa konusunda gerçeğin ta kendisi olan Allah'ın sözü budur. Allah'ın evlât edinmesi olacak iş değildir. O bundan münezzehtir! Bir işi yapmak istedi mi 'Şöyle olsun!' demesi kâfidir. 'İyi bilin ki Allah, benim de Rabbim, sizlerin de Rabbidir. Öyleyse yalnız O'na ibadet ediniz. Dosdoğru yol budur.'[10]

CENNETLİK

Abdullah bin Selam Yahudi âlimiydi. Tevrat'ı en ince noktasına kadar çok iyi biliyordu. Peygamberimizin İslâm'ı anlatmasından sonra Müslümanlığı seçti. Sahabiler onun hakkında şöyle söylemişlerdi:

– Yeryüzünde yürüyen hiç kimse hakkında Peygamberimizin "Cennetliktir." dediğini duymadık. Ancak Abdullah bin Selam müstesna. Ona "Cennetliktir." dediğini duyduk. Onun hakkında şu âyet de inmişti: "De ki: Söyleyin bana, eğer bu Kur'ân, Allah tarafından gönderildiği hâlde onu inkâr ettiyseniz ve İsrail oğullarından bir şahit de Tevrat'a dayanarak onun hak kitap olduğuna şahitlik edip iman ettiği hâlde, siz iman etmeyi büyüklüğünüze yediremezseniz, zalim olmaz mısınız? Muhakkak ki Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez." (Ahkaf sûresi, 10. âyet).

Yüce Allah, bu âyette Abdullah bin Selam hakkında "İsrail oğullarından bir şahit Tevrat'a dayanarak iman ettiği hâlde" buyurarak onun imanlı olduğunu açıklamış, Allah Resûlü de bu âyete dayanarak onun hakkında "Cennetliktir." buyurmuştu.[11]

İSMAİL OĞULLARINDAN BİRİ

Tevrat'ta Peygamber Efendimizle ilgili şöyle denilmiştir:

"İsrail oğullarının kardeşleri olan İsmail oğullarından senin gibi birini göndereceğim. Ben, sözümü onun ağzına koyacağım. Benim vahyimle konuşacak. Onu kabul etmeyene azap vereceğim."[12]

EN HAYIRLI ÜMMET

Hazreti Musa:

– Ya Rabbi! Ben Tevrat'ta, insanlar içinden çıkarılmış, iyiliği emreden kötülüğü yasaklayan ve Allah'a iman eden en hayırlı bir ümmet görüyorum. Onları benim ümmetim eyle, dedi.

Cenâb-ı Hak da:

– O, Muhammed ümmetidir, buyurdu.[13]

BEN GİDİYORUM AHMET GELSİN

İncil'de Hazreti İsa'nın Peygamber Efendimizi müjdelemesi şöyle anlatılmıştır:

"Ben gidiyorum, ta size Ahmet gelsin![14] Ben Rabbimden, hakkı batıldan ayırt eden bir peygamber istiyorum ki ebede kadar beraberinizde bulunsun."[15]

ARADAKİ FARK

Bir gün halife Me'mun, sohbet meclisinde bir Yahudi ilim adamına şöyle bir soru sordu:

– Madem olayları bu kadar akılcı bir anlayışla inceleyebiliyorsun da neden Müslüman olmuyorsun? Kur'ân'la, İncil ve Tevrat arasındaki farkı bilmiyor musun?

Yahudi şöyle cevap verdi:

– Bu konuda çalışma yapıyorum. Çalışmam bitince vardığım kararı size bildiririm.

Me'mun, Yahudi'ye baskı yapmayı düşünmedi. Çünkü biliyordu ki baskıyla imana gelinmez, korkuyla Müslüman olunmazdı. Yahudi'yi kendi hâline bırakan Me'mun, ona bir daha bu konuda soru sormadı.

Aradan bir sene geçmiş ve Yahudi yine Me'mun'un meclisindeki ilim adamlarıyla sohbete başlamıştı. Ancak bu Yahudi, bir sene önceki

Yahudi değildi. Bu defa İslâm'ı bütünüyle benimsemiş, Kur'ân'ın hükümlerini tamamıyla kabullenmişti. Halife Me'mun buna şaştı:

– Hayırdır inşaallah. Bir sene önceki Kur'ân'la bir sene sonraki Kur'ân arasında, ne fark var ki o zaman iman etmediniz de bu sene İslâm'a girdiniz, diye sordu.

Adam şöyle izah etti:

– Efendim, şüphesiz bir sene önceki Kur'ân'la bir sene sonraki Kur'ân arasında hiç bir fark yoktur. Beni İslâm'a yaklaştırıp, iman etmeme sebep olan da budur zaten.

– Nedir, Kur'ân'ın değişmezliği mi?

– Evet. Bakın çalışmalarım nasıl cereyan etti ve ben nasıl bir sonuçla Müslüman oldum, onu arz edeyim sizlere, dedi ve şöyle devam etti:

– Önce evime çekildim. Günlerce İncil yazmaya koyuldum. Üç tane İncil nüshası yazdım. Birincide birkaç satırı eksik bıraktım. Ötekinde hiç bir eksik yoktu. Üçüncüsünde ise birkaç satır fazlaydı. Kendimden yapmıştım ilâveyi. Ben bu üç İncil'i de alıp kiliseye gittim. Papaza gösterdim. Papaz efendi üçünü de inceledi, tahkik etti. Sonunda satın aldı ve yaptığım hizmetten dolayı da beni tebrik

etti. Dönüp geldim, aynı şekilde üç Tevrat nüshası yazdım. Bunun da birincisinde bazı satırları yazmadım, eksik kaleme aldım. İkincisi noksansızdı. Üçüncüsünde de kendim birkaç satır ilâve ederek olmayanları da var gösterdim. Bunu da Haham'a gösterdim. Haham nüshaları inceledi, üçünü de beğendi, parasını vererek satın aldı, teşekkür etti.

Bu defa sıra Kur'ân'daydı. Kur'ân büyüktü. Tamamını yazamazdım. Sadece üç cüz yazabildim. Birinci cüzünde birkaç satırını eksik bıraktım. İkinci cüzü tamam yazdım. Üçüncü cüzünü de birkaç satır ilâve ile olmayanı var göstererek yazdım.

Büyük bir araştırmayla bütün din adamlarını gezdim. Hepsine de yazdığım Kur'ân cüzlerini gösterdim, almalarını söyledim. Hepsi de önceden memnuniyetle alacaklarını söylediler. Ama şöyle bir bakıp inceleyince hepsi de aynı yerleri yakaladılar ve şöyle dediler:

– Bu cüzde şu, şu satırlar eksik, bu cüz ise tamam. Şu cüzde ise şu şu satırlar ilâve edilmiş, fazla yazılmış. Kur'ân'ın aslında, böyle bir kelime yoktur.

Hepsi de benim yazdığım cüzleri ezberlerinden eksiksiz okudular, tashih ettiler. Ben anladım ki Kur'ân nasıl nazil olmuşsa aynen korunmuş, aynı

tazelik ve sağlamlığını da muhafaza etmektedir. Kur'ân'da ilâve ya da noksan söz konusu değil. Nazil olduğu şekli aynen koruyan en son kitaptır. Bundan sonra Müslüman oldum. İşte İslâm'a girmeme sebep olan araştırmam böyle oldu.[16]

KUR'ÂN-I KERÎM

PEYGAMBERİMİZİN MUCİZESİ

Allah Resûlü şöyle buyurdu:

– Her peygambere Yüce Allah mucize vermiştir. Mucize olarak bana verilen ise ancak Allah'ın bana vahyettiği Kur'ân-ı Kerîm'dir. Bunun için kıyamet gününde en çok ümmeti bulunan peygamberin ben olacağımı umuyorum.[17]

SİZİN EN HAYIRLINIZ

Gönüller Sultanı buyurdular:

– Sizin en hayırlınız, Kur'ân-ı Kerîm'i öğrenen ve öğretendir. Kur'ân okunan evin iyiliği artar. Böyle evlere melekler toplanır, şeytanlar oradan uzaklaşır. İçinde Kur'ân okunmayan evlerin, iyiliği ve bereketi az olur.[18]

HARAMI HELÂL SAYAN

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sel-lem) bir gün şöyle buyurdu:

– Kur'ân-ı Kerîm'in haram kıldığı şeyleri helâl sayan kimse, Kur'ân'a inanmamıştır.[19]

FATİHA VE AMENERRESÛLÜ

Cebrail Aleyhisselâm, Peygamber Efendimizin yanında otururken yukarıda kapı sesine benzer bir ses işitti ve başını göğe doğru kaldırdı. Hazreti Cebrail dedi ki:

– İşte gökten bir kapı açıldı, bugüne kadar böyle bir kapı asla açılmamıştır.

Derken oradan bir melek indi. Cebrail Aleyhisselâm tekrar konuştu:

– İşte arza bir melek indi, şimdiye kadar bu melek hiç inmemiştir.

Melek selâm verdi ve Peygamberimize:

– Sana verilen iki nuru müjdeliyorum. Bunlar, senden önce başka hiçbir peygambere verilmemişlerdi: Onların biri Fatiha sûresi, diğeri de Bakara sûresinin son kısmıdır. (Amenerresûlü) Onlardan okuduğun her harfe karşılık sana mutlaka büyük sevap verilecektir, dedi.[20]

KURTULUŞ SEBEBİ

Allah Resûlü, Mülk sûresini okumakla ilgili şu müjdeyi verdi:

– Kur'ân-ı Kerîm'de otuz âyetlik şanı yüce bir sûre vardır. Bu sûre, kendisini okuyan kimseye kıyamet günü şefaat eder ve Allah'ın onu affetmesini sağlar. Bu sûre Mülk sûresidir. Bu sûreyi okumak suretiyle arkadaşlığını kazanan kimseye sûre, şefaat eder.[21] Bu sûre, kabir azabına veya kabir azabına sebep olan günahlara karşı engeldir. Bu sûre kurtuluş sebebidir, kişiyi kabir azabından kurtarır. Mülk sûresi, kabirde, arkadaşı yerine kurtulması için gayret gösterir ve onu azaptan korur![22]

BİTİRDİKÇE YENİDEN BAŞLAR

Sevgili Peygamberimize bir gün bir adam:

– Ey Allah'ın Resûlü! Allah'a hangi amel daha sevimlidir, diye sordu.

Peygamber Efendimiz:

– Yolculuğu bitirince tekrar yola başlayan, cevabını verdi.

Adam:

–Yolculuğu bitirip tekrar başlamak nedir, diye ikinci sefer sorunca Allah Resûlü:

– Kur'ân'ı başından sonuna okur, bitirdikçe yeniden başlar, cevabını verdi.[23]

MELEKLERLE BERABERLİK

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Kur'ân'ı okuyan ve hükümlerini öğrenenlerle ilgili şu müjdeyi verdi:

– Kur'ân'da yetenekli olan ezberini ve okuyuşunu güzel yapan, Sefere denilen cömert ve itaatli meleklerle beraber olacaktır. Kur'ân'ı kekeleyerek zorlukla okuyana da iki sevap vardır.[24]

Bir topluluk Kur'ân'ı okuyup, onu aralarında öğrenmek için Allah'ın evlerinden birinde bir araya toplandıklarında, mutlaka üzerlerine sekine (rahmet, huzur, bereket) iner ve onları Allah'ın rahmeti bürür. Melekler de onları kanatlarıyla sararlar. Yüce Allah da onları huzurunda bulunan yüce meleklere anar.[25]

MÜMİNİN MİSALİ

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Kur'ân okuyan müminin misali portakal gibidir. Kokusu güzel, tadı hoştur. Kur'ân okumayan müminin misali hurma gibidir. Tadı hoştur, fakat kokusu yoktur. Kur'ân'ı okuyan günahkâr kimsenin misali reyhan otu gibidir. Kokusu güzeldir, tadı acıdır. Kur'ân okumayan günahkâr kimsenin misali Ebu Cehil karpuzu gibidir, tadı acıdır, kokusu da yoktur. Hafızasında Kur'ân'dan hiçbir ezber bulunmayan kişi harap olmuş yıkılmış bir ev gibidir. Kur'ân okunmayan ev kabir gibidir. Kur'ân okumayan kişinin ruhu da ölü gibidir.[26]

KUR'ÂN İLE KONUŞMAK

Allah Resûlü şöyle buyurdular:

"Sizden kim Tin sûresini okuyup son âyet olan mealen 'Allah hakimlerin hakimi değil midir?' âyetine gelirse:

– Evet, ben buna şehadet edenlerdenim, desin.

Kim de Kıyamet sûresinin son âyeti olan mealen 'Bütün bunları yapan, ölüleri diriltmeye kadir olmaz olur mu?' âyetini okursa:

– Elbette, desin.

Kim de Mürselât sûresini okuyup en sondaki. mealen 'Artık bu Kur'ân'a da inanmazlarsa hangi söze inanırlar acaba?' âyetini de tamamlarsa:

– Allahu Tealâ'ya inandık, desin ve Kur'ân ile konuşsun."[27]

KUR'ÂN'IN ÜÇTE BİRİ

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün ashabına:

– Sizden biri bir gecede Kur'ân-ı Kerîm'in üçte birini okumaktan aciz midir, diye sordu.

Sahabiler:

– Buna hangimiz güç yetirebiliriz, dediler.

Bunun üzerine Allah Resûlü: "De ki: O, Allah'tır, gerçek ilâhtır ve Birdir. Allah Samed'dir. Doğurmamıştır, doğrulmamıştır. Hiçbir şey O'nun dengi ve benzeri değildir." (İhlâs sûresi, 1-4. âyetler) mealindeki sûreyi okudu ve:

– İşte bu sûre, Kur'ân'ın üçte biridir, buyurdu.[28]

BEN BU SÛREYİ SEVİYORUM

Sahabeden bir kimse İhlâs sûresini kastederek:

– Ey Allah'ın Resûlü! Ben bu sûreyi seviyorum, dedi.

Resûlullah:

– Onu sevmen seni cennete sokacaktır, buyurdu ve arkasından da şu müjdeyi verdi: Kim İhlâs sûresini günde iki yüz kere okursa, üzerindeki kul borcu hariç, elli yıllık günah amel defterinden silinir. Kim yatağında uyumak isteyince sağ tarafının üstüne yatar, sonra da İhlâs sûresini yüz kere okursa, Rab Tealâ kıyamet günü kendisine "Sağın üzerinde dilediğin gibi cennete gir." diyecektir.[29]

TEK HARF OKUYANA BİLE

Sahabeden biri şöyle anlatmıştı:

"Allah Resûlünü dinledim, şöyle diyordu:

– Kur'ân-ı Kerîm'den tek harf okuyana bile bir sevap vardır. Her iyilik, on misliyle kayda geçer. Elif Lam Mim, bir harftir demiyorum. Aksine Elif, bir harf; Lam, bir harf ve Mim de bir harftir."[30]

ŞEFAATÇİ KILINIR

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular:

– Kim Kur'ân'ı okur, ezberler ve helal kıldığı şeyi helal kabul eder, haram kıldığı şeyi de haram kabul ederse Allah, o kimseyi cennete koyar. Ayrıca hepsine cehennem şart olmuş bulunan ailesinden on kişiye şefaatçi kılınır.[31]

AÇIKTAN VE GİZLİ SADAKA

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir gün şöyle buyurdu:

– Kur'ân'ı açıktan okuyan, sadakayı açıktan veren gibidir. Kur'ân'ı gizlice okuyan, sadakayı gizlice veren gibidir.[32]

ON DÖRT YERDE

Peygamber Efendimiz, Kur'ân'ın on dört yerinde secde âyeti olduğunu, okunduğunda ve duyulduğunda mümkünse hemen secde yapılmasını, değilse sonra kaza yapılmasını tavsiye etti ve şöyle açıkladı:

– Âdemoğlu secde âyeti okur, duyar ve secde ederse şeytan ağlayarak ayrılır ve "Yazık bana, yuh bana, insanoğlu secdeyle emredildi ve secde etti, karşılığında ona cennet var. Ben de secdeyle emrolundum, ama ben gururlandım itiraz ettim, benim için de ateş var, der.[33]

Okunduğunda ve dinlenildiğinde secde edilmesi gereken âyetler Kur'ân-ı Kerîm'deki sırasına göre şunlardır: A'râf sûresi, 206. âyet; Ra'd sûresi 15. âyet; Nahl sûresi, 49. âyet; İsra sûresi, 107. âyet; Meryem sûresi, 58. âyet; Hac sûresi, 18. âyet; Furkan sûresi, 60. âyet; Neml sûresi, 25. âyet; Secde

sûresi, 15. âyet; Sad sûresi, 24. âyet; Fussilet sûresi, 38. âyet; Necm sûresi, 62. âyet; İnşikak sûresi, 21. âyet; Alak sûresi, 19. âyet.

HURMA HARMANINDA

Sahabeden Üseyd bin Hudayr (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bir gece, hurma harmanında iken Kur'ân'dan Bakara sûresini okuyordum. Hemen yakında da atım bağlı idi. Birdenbire at şahlandı. Bunun üzerine susarak okumayı bıraktım. At da sakinleşti. Tekrar okumaya başlayınca at yine şahlandı. Susunca at da sakinleşti. Az sonra yine okumaya başlayınca at da şahlanmaya başladı. Oğlum Yahya, ata yakındı. Çocuğa bir zarar gelmesin diye onu atın uzağına götürmek için çocuğun yanına gitmiştim. Bir ara başımı göğe kaldırınca bir de ne göreyim! Aman Yarabbi! Gökte şemsiye gibi bir şey ve içerisinde kandilimsi ışık saçan nesneler var.

Sabah olunca koşup gördüklerimi Allah Resûlüne anlattım. Resûlullah bana:

– O gördüklerin neydi bilir misin, diye sordu.

Benim "Hayır!" cevabım üzerine şöyle buyurdu:

– Onlar meleklerdi. Senin sesine gelmişlerdi. Sen, okumaya devam etseydin onlar seni sabaha kadar bıkmadan, usanmadan dinleyeceklerdi. Öyle ki sabahleyin herkes, onları seyredebilecekti çünkü halktan gizlenmeyeceklerdi.[34]

OKU VE YÜKSEL

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Kur'ân okuyan kişinin mükâfatını şöyle müjdeledi:

– Kur'ân'ı okuyup ona sahip çıkan, yani içindeki hükümlerini elinden geldiğince uygulamaya çalışan kimseye ahirette, "Oku ve cennetin derecelerine yüksel, dünyada nasıl ağır ağır okuyor idiysen öyle oku. Çünkü senin makamın, okuduğun en son âyetin seviyesindedir, denilir.[35]

SİCİM GİBİ YAŞLAR

Abdullah ibni Mesud şöyle anlatmıştı:

"Allah Resûlü bir gün bana:

– Kur'ân'ı bana oku, dedi.

Ben hayretle:

– Sana indirilmiş bulunan Kur'ân'ı mı sana okuyayım, diye sordum.

Bana:

– Evet, ben onu kendimden başkasından dinlemeyi seviyorum, dedi.

Ben de ona Nisa sûresini okumaya başladım. Ne zaman ki "Ey Resûlüm! Her ümmetten haklarında tanıklık edecek bir şahit (peygamber) celbettiğimizde ve seni de bunlara şahit getirdiğimizde bakalım onların hâli nice olacak?" âyetine geldim.

– Dur, dedi.

Durdum ve dönüp Allah Resûlüne baktım. İki gözünden de sicim gibi yaşlar akıyordu.[36]

KISKANILABİLİR

Sevgili Peygamberimiz buyurdu ki:

– İki kişi kıskanılabilir. Birincisi o kimsedir ki Allah, kendisine Kur'ân-ı Kerîm okumayı öğrenmeyi nasip etmiştir, o da gece ve gündüz onu ve anlamını okur. İkincisi de o kimsedir ki Allahu Tealâ ona mal mülk vermiştir de o da malı gece ve gündüz Allah yolunda, iyilikler uğrunda harcar.[37]

KORUMA

Gönüller Sultanı Efendimiz buyurdular:

– Her kim akşam olunca Mümin sûresini baştan dördüncü âyetine kadar ve Bakara sûresinden Âyetel-Kürsi'yi okuyacak olursa, bu iki Kur'ân okuması sayesinde sabaha kadar korunur. Kim de aynı şeyleri sabahleyin okursa, onlar sayesinde akşama kadar korunur.[38]

DUHAN SÛRESİ

Rahmet Peygamberi Efendimiz buyurdular ki:

– Kim geceleyin Duhan sûresini okursa, yetmiş bin melek kendisine istiğfar ettiği hâlde sabaha erer. Duhan sûresini Cuma gecesinde kim okursa af ve mağfirete ulaşır.[39]

ŞEHİT OLARAK ÖLÜR

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Kur'ân okumanın mükâfatını şöyle açıkladı:

– Kim sabaha erdiği zaman üç kere "Euzubillahi's semi'il âlim mine'şşeytani'rracim (Kovulmuş, taşlanmış şeytanın kötülüğünden işiten, bilen Allah'a sığınırım.) der ve Haşr sûresinden üç âyet okursa Allah onun için yetmiş bin meleği görevlendirir ve onlar, akşam oluncaya kadar kendisine rahmet okurlar. Şayet o gün ölecek olsa şehit olarak ölür. Akşam vaktinde aynı şekilde okuyacak olsa, sabaha kadar aynı şeyler söz konusudur.[40]

KUR'ÂN'IN ŞEFAATİ

İki cihanın güneşi Sevgili Peygamberimiz, kıyamet sahnesini şöyle açıkladılar:

"Kişi kabrinden kalkınca Kur'ân, o kimseyi, rengi değişmiş ve zayıflamış bir hâlde karşılar ve:

– Beni tanıyor musun, der.

O da:

– Hayır, der.

O zaman:

– Ben senin arkadaşın olan ve seni şiddetli sıcaklarda susuz, geceleri uykusuz bırakan Kur'ân'ım, der.

Sonra o şahsa vakar tacı, anne babasına da iki değerli elbise giydirilir. Anne baba bunun sebebini sorunca, çocuklarının Kur'ân ile meşguliyeti gösterilir. Kur'ân okuyun! Çünkü Kur'ân, Kıyamet günü okuyana şefaatçi olacaktır."[41]

PEYGAMBERİMİZİN EMANETİ

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Size iki şeyi emanet bırakıyorum. Bunlara uyduğunuz müddetçe asla sapıtmayacaksınız: Birisi Allah'ın Kitabı, ikincisi Resûlünün sünnetidir.[42]

EN GÜZEL SÖZ

Nebiler Nebisi Kur'ân-ı Kerîm hakkında şöyle buyurdu:

– Muhakkak ki en güzel söz Allah'ın Kitabıdır. En güzel yol da Muhammed Aleyhisselâmın yoludur. İşlerin en kötüsü de dine aykırı olarak sonradan çıkarılanıdır. Size söz verilen mutlaka yerine gelecektir. Siz Allah'ı aciz bırakamazsınız.[43]

DAHA BÜYÜĞÜNÜ

Allah Resûlü buyurdular ki:

– Ümmetime verilen ücretler bana arz edildi. Bunlar arasında, bir kimsenin mescitten kaldırıp attığı bir çöp için verilmiş olanı da vardı. Ümmetimin işlediği günahlar da bana arz edildi. Bunlar arasında, bir kimsenin ilahî lütuf olarak öğrenip de sonradan unuttuğu bir sûre veya âyet sebebiyle kazandığından daha büyüğünü görmedim![44]

CÜZZAMLI OLARAK

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular:

– Kur'ân-ı Kerîm'i okuyan kimse sonradan terk eder veya okumayı unutursa, kıyamet günü cüzzamlı (insanların kendisinden uzaklaştığı bir hastalıklı) olarak Allah'a kavuşur.[45]

KUR'ÂN'IN ŞİKÂYETİ

Nebiler Sultanı Efendimiz şöyle buyurdu:

– Kim Kur'ân'ı öğrenir ve kendisine ilgi duymaksızın ve içindekileri düşünmeksizin onu bir mushaf olarak başucuna asarsa, kıyamet günü o Kur'ân yakasına yapışır ve:

– Ey Âlemlerin Rabbi! Bu kulun beni terkedilmiş, unutulmuş kıldı. Benimle onun arasında bugün hükmü sen ver, der.[46]

CİNLERİN DAVETÇİSİ

İbni Mesud (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Bir gece Sevgili Peygamberimizle beraberdik. Bir ara onu kaybettik. Kendisini vadilerde ve dağ yollarında aradık. Bulamayınca korktuk.

– Allah korusun, ama yoksa kaçırılmış olmasın, dedik.

Bu şekilde geçirilmesi mümkün en kötü geceyi geçirdik. Sabah olunca bir de baktık ki Allah Resûlü Hira tarafından geliyor.

– Ey Allah'ın Resûlü, biz seni kaybettik, çok aradık ve bulamadık. Çok kaygılandık. Sizi çok merak ettik. Bu sebeple çok fena bir gece geçirdik, dedik.

Kaybolmasının sebebini şöyle açıkladılar:

– Bana cinlerin davetçisi geldi. Beraber gittik. Onlara Kur'ân-ı Kerîm'i okudum." [47]

HAKİKİ HAYRANLIK VEREN

Allah Resûlü, ashabıyla Ukaz panayırına gitmek niyetiyle yola çıkmıştı. Cinlerden Tihame tarafına giden bir grup, Nehle denilen yerde ashabıyla sabah namazı kılmakta olan Peygamber Efendimize rastladılar. O'nun Kur'ân okuyuşunu duyunca durup kulak kabarttılar.

– Bizimle, gökte haber arasına engel olan şey işte bu, deyip kendi milletlerine döndüler ve onlara şöyle dediler:

– Biz gerçekten doğru yolu gösteren harikulade bir Kur'ân dinledik. Bundan böyle Rabbimize asla bir ortak tanımayacağız. (Cin sûresi, 1-2. âyetler)[48]

RESÛLULLAHIN MİRASI

Sahabeden biri bir gün çarşıya uğradı ve oradakilere:

– Mescitte Peygamberimizin mirası taksim edilirken ben sizleri burada görüyorum. Sizin ihtiyacınız yok mu? Bu ne biçim iş, siz de koşun, diye bağırdı.

Herkes mescide koşup etrafa bakındı, ancak taksimat göremeyince o sahabinin yanına geri dönüp:

– Taksim edilen bir şey göremedik, sadece bazıları Kur'ân okuyordu, dediler.

Sahabi şöyle cevap verdi:

– İyi ya Resûlullahın mirası zaten bu değil mi?[49]

KUR'ÂN'IN PEŞİNE DÜŞ

Zeyd bin Sabit (radıyallahu anh) şöyle anlatmıştı:

"Hazreti Ebubekir dinden dönenlere karşı yapılan Yemame Savaşı sırasında beni çağırttı. Gittim. Yanında Hazreti Ömer oturuyordu. Ebubekir bana dedi ki:

– Bak! Ömer bana gelip 'Kur'ân hafızlarının da katılmış bulunduğu Yemame savaşları şiddetlendi. Ben her yerde Kur'ân hafızlarının tükeneceğinden, onlarla birlikte Kur'ân'ın da çokça kaybolacağından korkuyorum. Bu sebeple Kur'ân'ın toplanmasını emretmeni uygun görüyorum!' dedi. Ben kendisine 'Resûlullahın yapmadığı bir şeyi nasıl yaparım?' diye cevap verdim. Ancak Ömer 'Bunda hayır var.' diye ısrar etti. Ben her ne kadar bu meseleye yanaşmak istemedi isem de Ömer, istek ve müracaatlarının peşini bırakmadı. Sonunda Allah, Ömer'in aklını yatırdığı şeye benim de aklımı yatırdı. Ben

de meselenin gereğine aynen Ömer gibi inanmaya başladım. Sen genç, akıllı bir kimsesin. Hiç bir hususta sana karşı bir itimatsızlığımız yok. Üstelik sen Resûlullahın vahiy kâtipliğini yaptın, nazil olan vahiyleri yazdın. Şimdi Kur'ân'ın peşine düş ve onu bir kitap hâlinde topla!

Allah'a yemin olsun, Ebubekir bana dağlardan birini taşıma vazifesi verse bu teklif ettiği işten daha ağır gelmezdi. Kendisine itiraz ettim:

– Siz, Resûlullahın yapmadığı bir şeyi nasıl yaparsınız, dedim.

Ebubekir beni ikna için:

– Vallahi bu, hayırlı bir iştir, dedi.

Yüce Allah, Hazreti Ebubekir'in aklını yatırdığı gibi bu işe benim aklımı da yatırdı. Artık Kur'ân'ın peşine düştüm. Onu kumaş parçaları, hurma yaprakları, düz taş parçaları ve ezberlemiş olanların hafızalarından toplamaya başladım. Tevbe sûresinin son kısmını Ebu Huzeyme'nin yanında buldum. Bu kısmı, ondan başkasının yanında bulamamıştım. Topladığım sahifeler, Hazreti Ebubekir'in yanında idi. Vefat edinceye kadar da orada kaldı. Sonra Hazreti Ömer'e verildi. Vefat edinceye kadar onun yanında kaldı. Sonra Resûlullahın hanımı Hafsa Binti Ömer'e intikal etti ve onun yanında kaldı."[50]

ÇOĞALTILMASI İÇİN

Sahabeden Hazreti Huzeyfe, halifeliği döneminde Hazreti Osman'ın yanına geldi ve:

– Ey Müminlerin Başkanı! Yahudiler ve Hıristiyanlar gibi kitapları hakkında ihtilafa düşmeden, bu ümmetin imdadına yetiş, dedi.

Hazreti Osman, derhâl Hazreti Hafsa'ya birisini yollayarak:

–Sendeki Mushaf'ı bize gönder, çoğaltıp sana aslını tekrar iade edeceğiz, diye haber gönderdi.

Hazreti Hafsa da Kur'ân'ın aslını ona gönderdi. Hazreti Osman, Kur'ân'ın çoğaltılması için Zeyd bin Sabit, Abdullah ibnu'z-Zübeyr, Said ibnu'l-As ve Abdullah ibnu'l-Haris'e emretti. Onlar da Kur'ân-ı Kerîm'i çoğalttılar.[51]

GÖZLERİME IŞIK VER

Yoksul dervişin biri, gözleri görmeyen bir dervişin evine misafir olmuştu. Evde rahlenin üzerinde duran Kur'ân'ı görünce şaşırdı. Çünkü bu evde kör dervişten başka yaşayan kimse yoktu.

Yoksul derviş kendi kendine, "Burada bu Kur'ân'ın ne işi var? Bu kör adamdan başka burada kimse yok ki, diye düşündü. Bu düşüncesinden dolayı rahatsız oldu, fakat bir türlü de kör dervişe bir şey soramadı. Sonra da "İyisi mi sabredeyim, belki bunun sebebini öğrenirim." diye mırıldandı.

Bu düşüncelerle yatıp uyudu. Gece yarısı bir Kur'ân sesi duyunca uykusundan sıçrayıp uyandı ve gördüğü manzara karşısında şaşırıp kaldı. Kör derviş, Kur'ân'ı önüne almış okuyordu. Dikkat etti, bir tek harfi bile yanlış değildi. Üstelik kör derviş, okuduğu satırı parmağı ile takip ediyordu. Yoksul derviş artık dayanamayarak sordu:

– Kör olduğun hâlde Kur'ân'ı böylesine yanlışsız nasıl okuyabiliyorsun? Parmağınla takip ettiğine göre mutlaka harfleri görüyor olmalısın, dedi.

Kör derviş gülümseyerek cevap verdi:

– Ey temiz kalpli insan, bunda şaşacak ne var? Cenâb-ı Hak, istediği şeyi sebepli ya da sebepsiz yapamaz mı? Ben Kur'ân okumayı çok seviyordum, fakat hafız değildim. Gözlerim de görmüyordu. Rabbime çok dua ettim. "Ya Rabbi! Kur'ân okuyacağım vakit gözlerime ışık ver, gözlerimi aç ki Kur'ân'ı elime alıp okuyabileyim." dedim. Rabbim duamı kabul etti, ne zaman Kur'ân'ı elime alsam Rabbim gözlerime nur verir, harfleri görürüm.[52]

BİR GECEDE

Çok genç bir delikanlı, bir Kur'ân öğretmeninden ders almaktaymış. Bu delikanlının yüzünün solgun olduğunu fark edenler, hocaya demişler ki:

– Bu genç, Kur'ân okumak için bütün gece uyanık duruyor ve Kur'ân'ı bir gecede hatmediyor.

Bunun üzerine hoca sormuş:

– Oğlum, haber aldım ki sen bütün gece uyanık duruyor ve Kur'ân'ı hatmediyormuşsun. Delikanlı bu söylenenin doğru olduğunu bildirince, hoca:

– Oğlum, şu hâlde bu gece de Kur'ân okurken beni önünde farz et, demiş.

Genç talebe, bu teklifi kabul etmiş ve sabah olunca hocasıyla aralarında şu konuşma geçmiş:

– Dediğimi yaptın mı?

– Evet efendim.

– Kur'ân'ı hatmedebildin mi?

– Hayır, efendim, yarısından fazlasını okuyamadım.

– Oğlum, o hâlde bu gece, Hazreti Peygamberden Kur'ân'ı dinlemiş olan bir sahabiyi düşünerek oku. Dikkatli ol, çünkü sahabiler, Kur'ân'ı bizzat Peygamberimizden dinlemiştir. Bu sebeple okurken sakın hata işleme.

Delikanlı "Peki" dedikten sonra, o gece yine Kur'ân okumuş, fakat bu sefer Kur'ân'ın ancak dörtte birini okuyabildiğini hocasına söylemiş. Ertesi gece için hocası onun bu sefer bizzat Hazreti Peygamberin huzurunda olduğunu düşünerek okumasını tavsiye etmiş. Genç öğrenci de öyle yapmış, fakat bu sefer Kur'ân'ın sadece bir cüzünü okuyabildiğini fark etmiş. En sonunda hocası ona:

– Oğlum, bu gece de Allah'a tevbe et ve kendini hazırla. Ve Cenâb-ı Allah'ın huzurunda Kur'ân okuduğunu düşün, demiş.

Ertesi gün hoca, talebesinin gelmesini beklemiş, fakat gelen olmamış. Durumu öğrenmek üzere gönderdiği bir adam, gencin hasta yattığı haberini getirince, hoca bizzat giderek talebesini ziyaret etmiş ve onu ağlarken bulmuş. Genç adam hocasına şöyle demiş:

– Hocam, Fatiha sûresini okumaya başladığımda sıra "İyyâke na'büdü (Ancak sana ibadet ederiz.)" demeye gelince, kendi nefsime bir baktım ve Cenâb-ı Hakk'ı bu âyetle tasdik ettiğimi göremedim. Bu sebeple de "İyyâke na'büdü" demekten utandım. "Malikî yevmiddîn" dedim, ama bir türlü "İyyâke na'büdü" diyemedim. Böylece rükûa vardığım zaman, artık tan yeri ağarmıştı.

Bir rivayete göre, bu delikanlı bu olaydan bir saat sonra ruhunu Rabbine teslim etmiş. Bir müddet sonra hocası, bu gencin kabrini ziyarete gittiğinde, mezardan şu sesin geldiğini işitmiş:

– Ey üstadım, ben diri olan Allah'ın indinde diriyim. Allah, beni herhangi bir bakımdan hesaba çekmedi.[53]

SÖZLÜK

ahiret: Öldükten sonra dirilip sonsuza kadar kalınacak olan ve Allah'a dünyada yapılanların hesabının verileceği öbür dünya.

arş: Taht, saltanat. Yüce Allah'ın büyüklüğünü ifade eden kavram.

ashap: Peygamberimizi sağken gören, meclislerinde, konuşmalarında bulunan arkadaşları, sahabe, sahabiler.

âyet: Kur'an sûrelerini meydana getiren cümlelerden her biri.

azap: Büyük sıkıntı, eziyet, dünyada günah işlemiş olanlara ahirette verilecek ceza.

cin: Yüce Allah'ın dumansız ateşten yarattığı, duyularla kavranamayan, insanlar gibi irade ve anlama yeteneğine sahip, ilahî emirlere uymakla yükümlü tutulan yaratık.

cömert: Para ve malını esirgemeden veren, eli açık.

cüzzam: Bulaşıcı bir hastalık çeşidi.

Ehl-i Kitap: Kitap mensupları. Müslümanlar dışında Yahudi ve Hıristiyanlar.

evvel: Önce, ilk, önceki, geçmiş.

farz: Müslümanlıkta, özür olmadıkça yapılması zorunlu, yapılmaması günah sayılan ibadet.

gazap: Öfke, kızgınlık, hiddet.

günah: Allah'ın yasakladığı suç. Haram ve mekruh.

ibadet: Allah'ın emirlerini yerine getirme, Allah'a yönelen saygı davranışı, tapınma.

istiğfar: Allah'tan suçlarının bağışlanmasını dileme, tövbe etme.

kutsal: Güçlü bir dinî saygı uyandıran, mukaddes. Uğrunda can verebilecek derecede sevilen.

lisan: Dil, lehçe.

mağfiret: Bağışlama.

Mushaf: Kur'ân-ı Kerîm.

mümin: İnanan, inançlı, imanlı.

Müslüman: Kelime-i şehadet getirerek İslâm dinini kabul eden kimse.

nasip: Bir kimsenin elde edebildiği, sahip olabildiği şey, kısmet, talih.

nazil: Allah tarafından indirilen.

papaz: Hıristiyan din adamı.

Rab: Kâinatı düzenli biçimde yaratan, terbiye eden, yaşatan Yaratıcı, Allah.

rahmet: İyilik, güzellik. Allah'ın lütfu, yardımı.

sadaka: Allah rızası için yoksullara verilen para veya yapılan yardım.

sevap: Hayırlı, iyi davranış karşısında verilen ödül. Allah tarafından verilecek karşılık.

şefaat: Yardım, aracılık. Şehitlerin, hafızların, salihlerin, Peygamberimizin Allah'ın izniyle ahirette yardımı.

şehit: Kutsal sayılan değerler uğruna Allah rızası için ölen kimse.

şeytan: Kötülüklerin başı. Hazreti Âdem'e secde etmediği için cennetten kovulan, insanları Allah'ın emirlerine karşı kışkırtan, kötülüğe yönelten büyük şeytanın adı ise İblis'tir.

tebliğ: Bildirme, haber verme, mesajı yerine ulaştırma. Peygamberlerin, Allah'tan aldıkları emir ve yasakları ümmetlerine ulaştırmaları.

tesbih: Allah'ı anma.

ümmet: Hazreti Muhammed Aleyhisselâma inanıp onun yaptıklarını ve söylediklerini uygulayarak çevresinde toplanan Müslümanların tümü.

vahiy: Bir emir veya yasağın Allah tarafından Cebrail meleği vasıtasıyla peygamberlere ulaştırılması.